

Tizenegy éves koráig, Christian soha nem nyitott ki egy könyvet sem, hacsak nem tanulni. Később azonban, a tizenegyedik születésnapján, az anyukája a *Harry Potter és a bölcsek kövét* ajándékozta neki. Attól kezdve, az olvasás a szenvedélyévé vált, Harry Potter pedig a hőse lett.

Christian könyvtárában volt hely sok, más típusú könyvnek is: regényeknek, krimiknek, történelmi olvasmányoknak, de képregényeknek és japán mangáknak is. A kedvenc műfaja azonban a fantasy volt, az egyetlen, amely lehetővé tette számára a menekülést nemcsak az élet elől, de a szomorú és monoton világból is.

Eragon, a *Gyűrűk Ura*, *Percy Jackson és az Olimposziak*, a *Narnia Krónikái* csak néhány azok közül a regények közül, amiket szinte falt az elmúlt néhány évben, és amik nagyra becsült helyet foglalnak el nála.

Befejezve az első órát, Iovine átadta a helyét a nyelvtanárának, aki nyájas szemrehányással beengedte a fiút az osztályba.

-Leone, jól kezdjük az évet ahogy látom.

-Tanárnő, csak két percet késtem.

Az is késés. Amúgy meg ismered Iovinét, nem? A következő alkalommal próbálj meg hamarabb érkezni.

Christian anélkül töltötte a délelőttöt, hogy elhagyta volna az utolsó sorban lévő padját, anélkül, hogy részt vett volna az osztály többi tagjának a beszélgetésében, még a szünet alatt sem. Úgy tűnt, hogy mindenkinek van valami különleges mesélni valója a nyaráról, de ő munkával töltötte és még ha akart volna, sem tudta volna, hogy mit mondjon.

-Chris! Minden rendben? Egy szót sem szóltál ma...- mondta neki Marco a nap végén miközben az osztály kiürült.

Marco egyike volt azon kevés osztálytársának, akivel Christian néha-néha beszélt.

-Nincs semmi mondanivalóm.

-Az érettségi miatt aggódsz?

-Még van kilenc hónap...

-Nos, én gondolok rá, éjjelente már álmodok vele.

Christian nem válaszolt és befejezte a könyvek pakolását a hátitáskájába.

-Eldöntöted már melyik egyetemre mész? - sürgette Marco.

-Nem. Felelte Christian szárazon.

-Én az építészetre gondoltam, apukámnak van egy építészeti vállalkozása, így veled fogok dolgozni.

-Jó neked. -fogta rövidre Christian.

Marco néhány másodpercig nézett rá, majd tovább állt.

Christian kicsit sajnálta, hogy így válaszolt neki, de utált a jövőről beszélni, főleg most, amikor már nem is sikerült elképzelnie. Hogy tudná magát eltartani az egyetemen abból a kevéske kis pénzből, amit keres? Nehéz lesz átvészelnie már azt az évet is. Aztán az órákat hogyan oldja meg és azt a sok tanulnivalót?

Néhány hónappal korábban az volt az álma, hogy tanár lesz, de aztán túl sok minden változott az életében és most ez a gondolat csak újabb haragot és fusztrációt váltott ki. A választás,

hogy elhagyja a családját, és egyedül éljen, szinte kötelező volt, de Christian nem vette figyelembe az összes következményét ennek az ugrásának az ürességbe.

Az egész délutánt az olvasásba merülve töltötte. Kicsivel sötétedés előtt fejezte be a könyvet. Aztán a konyhába ment és készített egy paradicsomos tésztát, semmi különlegeset, vagy különösen bonyolultat, olyat, amely épp elég volt, hogy elvegye az éhségét. Attól kezdve, hogy egyedül élt, meg kellett tanulnia főzni, valamint elvégezni a házimunkát, kitakarítani, kimosni, bevásárolni, mindazokat a tevékenységeket, amelyeket kis idővel azelőttig az anyukája végzett. Az erőfeszítések ellenére sem érezte a családi élet hiányát. A szülei közötti folytonos vitákat, a folyton jelen lévő feszültséget, a titkos konfliktusokkal teli csendet, Christian ezeknek egy határozott vágással vetett véget.

A hétfő volt az egyetlen napja, amikor nem dolgozott. Meg kellett tennie ahhoz, hogy tudja fizetni a négyszáz eurós havi díjat, hogy bevásároljon és vegyen magának néhány könyvet.

Nyáron nem volt probléma minden este hajnal kettőig dolgozni, mert másnap bármikor felkelhetett. Most azonban délelőttönként az iskolával az ügy bonyolódott. A gondolat, hogy 9 hónapot kell így eltöltenie megijesztette. Csak vacsora után vette rá magát a tanulásra. Kinyitotta a történelemkönyvet és tanulni kezdett.

„A restauráció... olvasta hangosan, hogy jobban koncentrálhasson. -Szigorúan történelmi-politikai értelemben, ez a szuverén hatalom helyreállítási folyamata Európában, Napóleon vereségét követően.”

Két órát tanult, mindaddig, amíg nehézség nem kezdte érezni a fejét, akkor az asztalon hagyta a nyitott könyvet és lefeküdt az ágyra.

Mégsem érezte magát nyugodtnak, tudta, hogy elfelejtett valamit, de mit?

A munkaruhája!

Teljesen elfelejtette kimosni a pincérruháját.

Hirtelen felpattant, kivette az egyenruháját a szennyesből, megtöltötte a mosdókagylóját vízzel, öntött bele mosogatószert és beáztatta.

Várakozás közben azt gondolta, hogy egy kis zene segíti őt az ellazulásban, ezért kinyitotta a fiókot ahol tartott néhány CD-t, elkezdte böngészni őket. Talált egy kissé elhalványult fényképet a kezei között, amely véletlenül a költözés közben a fiókba kerülhetett.

Egy mosolygó gyermeket ábrázolt, aki szorította a kormányt egy legalább annyira mosolygós férfi ölében, mint ő. Az utasülésen volt egy nő, aki szeretettel nézett a gyermekére. Christian néhány másodpercig figyelte azt a képet. Már majdnem elfelejtette, milyen boldog volt a gyermekkorra, egészen addig a pillanatig, amit az a fénykép megörökített.

A szokásos kérdések zakatoltak a fejében: miért van az, hogy két ember akik szerelmesek, egyszer csak elkezdik utálni egymást?

(Luigi Cerciello *A fiú az utolsó padból* című művéből)